

Исакъ (спира се и гледа на Тудорка внимателно).

Какво ти се връкохъ? (помислюва) Да, ти трѣба да станешъ царица и ште станешъ, Тудорке. Само... (пакъ помислюва и се приближава до Тудорка) само гледай Мария да залиби Иванка до нѣмай-къдъ...

Тудорка (гнѣвно тупа съ кракъ).

Та тя и безъ мойто гледане го либи, чувашъ ли? Тя го либи много, безъ умъ е отъ тая любовъ! Сега отъ нея идѣ... разбери! (сърдито се разхожда).

Исакъ (гледа я усмихнѣтъ).

Ами направи ли каквото ти казахъ?

Тудорка (спира се).

Глупава азъ, че те послусахъ... (попристъква и пакъ се спира). Знаешъ ли какво стана?

Исакъ.

Я да видимъ...

Тудорка.

Да видишъ... Като ѝ казахъ, че азъ обичамъ Иванка, че той за мене е всичко на тойзи свѣтъ, тя се разтрепѣра и едвамъ можеше да си удържи сълзите; а нѣкъ когато ѝ казахъ, че Иванку не ме либи, че той не може да залиби една робиня, тя за малко не се разкача отъ радостъ. Разбирашъ ли ти това?

Исакъ (тупа Тудорка по рамото).

Мило, драго моя Тудорке! ти си достойно мое чедо... ти си достойна (махва съ двѣ рѣци) за всичко, за всичко!... (разтрива рѣци) Добръ! много добръ! Любовта е слѣпа. Силната любовъ накарва човѣка да жертвува мило и драго, а особенно когато е възбудена и ревността. Знаешъ ли ти, Тудорке, какво нѣшто е любовната ревностъ? Ахъ, чедо мое, това е страшно, ужасно чувство. То прави човѣка да си изгубва умѣтъ... то затъмнява всичкитѣ други чувства, заслѣпява разсѣдѣкътъ...